

- מבט השו"ס אל בני המצוי "אני והצולת" - היא ש' אגלי לכוונתו כל' אהבה
 מיניין לנישא באהבה והאהבה עומד במרכז כל' ואינו משמש לו
 במש' למעלה את
 > תצ"ו את מספר השורות <

ש' על פיכח משה אהבה
 (17-18) - זינה נאשה
 אך קשה צד מאז לתא את המקום ולא הנטן לבדם מתחלת
 הפריכה המתוארת

// בן מינון, מקרא הגן ש' אהבה מאת יהודה עמיחי " עץ האשל אספנות
 צעירה (ת"א 1963) 196-222

א. ש' אהבה על לשון כדבור ולשון הספרות
 (1) פני את < פניך > = לשון הוואה, פשוט זיכרית
 - המצב בין חווית נוכחות על האדם האהוב לבין הזמנת
 הנמצאת כבר בתחום הכסוף
 - בעצם אהבה עומדת לפניו, זו שהיא צדין "את" ←
 נצלתה כבר ל"כבר"

(2) לשון על צוריות מסיבולת המפגש החושי על אלו כרעין
 נצוצ = זמנת ניצבת
 צל"ו מוח האוב = צל"ו רוח-כפאים מצולם המעם
 - אהבות על קשר שנקשר ביני לבין האהבה
 - לשון אהבה

(3-4) צויות מתחום הטבע הסטי' : פני חיות, ידע לחיית הצומחים
 על מצב על תנועה - (מס', אכח) ← dynamic
 - פני ח"ך, פני א' = נשיות הפש' feminine, sensual
 - האהבה מתממטת התממטת גופנית זינית
 - מסכת למות "אנושית, בסטיאלית - פני חיות
 - אינוטית = פני ח"ך

> תיאור סמלי גופני מאת אהבה אנושית ובלתי אנושית על האהבה ←
 זמנת האהבה מיכנית התקשה (שונה 12)
 = זי-הומאניזציה על פני האהבה

מנהג השני

- נחלק א : המעבר מהמחנה למחנה
- נחלק ב : העצרת הנכבד, המלאכות שאבדוק (בתים 2, 3)
- נחלק ג : קבלת הדין, הכניעה לחוקים (בתים 4-5)

מנהג : א-ב-א

קריבה ביסית

דלה על כוונות היה לך. כמה זאת
 מהכיוונים: כוונות מנהג איסור
 אצלו הקב"ה לכונן המלאכה
 "ולא לי עוז, ולא מפוצלת"
 "סנינת קלמורו אבנא פורתו בייבי".

- 5 זהו לנו שיה שעה שבה נכח לעשר
- 6 זהו לנו להביא: עשן, עשן
- 7 שאלה המבנין המבנים
- 9 כי מה לא בבני, הן מבני יחז
- 10 זיוות מוסר, הן הסינין

5-6 → 7: מתחילת מוצאת

9-10 → 11-12: מתחילת כוללת

11 סוליות ה אינם מתקנים עוז - אסוציאציה ביסית, אינולט
 12 אלה שפופה לבוש וסגור לייך, היזק ומנוח ממעל
 אלה כובולט: בקב"ה = מכונה (מלים נראות)

חלק 2: משפחה מהמחנות ומן הנקבצים

הטבה אל הכבת בשלם ואל שווה הפריצה הבלתי-נמנעת
 בעיה לאחרי המתחיות על חלק ב' וכתוצאה ממנה ולא
 יחוק התלמות ממנה
 - משום שמה "לא לי" היא, ולא מפוצלת" - הלא עליה לך"

שימוש חילוני בגמון התפילה ומקדש

- (5) לא לנו [ה' לא-לנו, כי אשחק חן כבוד, אלוסן, אל-אמתך]
- (15-16) יימיהו לפניא הקדש: כי כה אמו ה' צבאות ה' אלוהי
- שגא: אל יפלאו לכם נביאיכם אשר בקרבכם (קוסמיים,
 ואל תטעו אל תלומותכם אשר אדם אצלמים
- (14) שיהל נהיה בקברו ← בקב"ה; נהיה ← היה

15-16: קוצים לכן היו האובדים ביבאים כה אג תלומותיו אל צד, היו

שנויים זה עבדי זו במצב של ציבור מתחבת (13) ←

עשאו כי שהיה שקלע, הוא נכבדת "קולע בליך ומחלמת

בעצמה את תלומותיה - אין למשווי חלק בהם

- אין הם מביאים דברים מן העקני האמית'

- אין קני וחבור בינם לביין האלוהים

(16) הירקנית מניקשת ביאתי בע"פיה של המלים, תבל וכל' (לגון האור)

(18) הקוצים מניקש מחול: מכמן ← בלח, מען ← מעכון

(20) לא יכתב ולא יחתם

Be well your face the face that was.

^{The wanderer}
~~Wandering~~ rises from the abyss; and flies and flies.

Face of creatures, face of water and face of walking,
And forest of whispers, face of bosom, face of child.

~~Not for our sake~~ No more will the hour of approaching return to us
Not for us to ~~us~~ see: now, now.

You had the name of winds, once the wife
Of direction and intentions clear and gloomy.

For what we did not understand, we sang together
Generations of darkness, unever faces.

Mine no more, not to be deciphered
Closed in nipples, buckles, mouths, and screws

Therefore be well, [you] who never falls asleep

That everything was according to our word, that everything is sand / weeked ef.

From now on you dream

Your own dreams: the world and all.

Be well, perhaps & valises of death.

Ropes, feathers, mixture of a tabernacle. A pawn of hair,

For ~~what~~ that which shall not be, no hand ever records.

And that which never was embodied, shall be remembered no more.